

Arrest

nr. 185 086 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 31 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VANBESIEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die van Bosnische nationaliteit verklaart te zijn, komt België binnen op 24 mei 2009 en dient op 25 mei 2009 een asielaanvraag in. Zij is vergezeld van haar twee minderjarige kinderen.

Op 5 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 38 793 van 16 februari 2010 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 mei 2010 wordt het derde kind van verzoekster geboren.

Op 27 mei 2010 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 29 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 november 2011 wordt het vierde kind van verzoekster geboren.

Op 9 februari 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 17 maart 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 24 oktober 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 november 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 19 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 100 680 van 10 april 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 19 november 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 10 juni 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer een advies.

Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 24 oktober 2012, deze wordt opnieuw onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 133 422.

Op 11 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van attaché J.V.d.B., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

R., V. geboren te U. op (...)1978, nationaliteit Bosnië en Herzegovina

+ minderjarige kinderen:

R., D., geboren op (...)2000

R., V., geboren op (...)2003

R., B. P., geboren op (...)2010

Z., L., geboren op (...)2011

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten;

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 16.02.2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er contacten zijn tussen de Belgische administratie en de Bosnische autoriteiten om na te gaan of de zoon van verzoekster, die “special needs” heeft, bij een eventuele terugkeer naar Bosnië terecht kan in een school of instelling. Er wordt een instelling gevonden die bereid is om het kind op te nemen.

Op 1 augustus 2013 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 27 augustus 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Het beroep tegen deze beslissingen is gekend onder het rolnummer 138 677.

Op 8 oktober 2016 verstrijkt de termijn van het inreisverbod.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gesteun op art. 1, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om ' het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.’

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoekster betwist niet in het Rijk te verblijven langer dan door artikel 6 Vreemdelingenwet toegelaten. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekster dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang zijn de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.”

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet

om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Eerste Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 9ter, 52 en 62, le lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van het KB 17/05/2007; Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM. Schending van art. 3 EVRM. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 62, le lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"(...)."

Verzoekers kunnen hier absoluut niet mee akkoord gaan.

De gemachtigde van de Staatssecretaris houdt immers geen rekening met de procedure tot medische regularisatie conform art. 9ter Vreemdelingenwet dewelke actueel is m.b.t. verzoekers en dan meer specifiek haar minderjarige zoon R. D., geboren op 28 februari 2000 te Sarajevo;

In deze procedure werd op 11 juni 2013 door DVZ besloten om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren.

Bij deze beslissing hield DVZ echter hoegenaamd geen rekening met de ernstige medische problematiek van D.

De ernst hiervan blijkt echter meer dan afdoende uit de voorgebrachte medische attesten.

Zo stelt dokter V. in zijn medisch getuigschrift (stuk 3) dat D. lijdt aan 'zeer uitgesproken microcefalie met op beeldvorming van de hersenen atrofie voorkomen van de cerebrale hemisferen en discrete periventriculaire leucomalacie.

Daarnaast stelt hij (stuk 3) dat D. last heeft van "gangproblemen wijzend op neurologisch lijden".

Hij stelt eveneens dat een levenslange begeleiding van D. noodzakelijk is om zijn zelfredzaamheid op alle mogelijke gebieden te verbeteren, waarna hij verwijst naar zijn eerdere verslagen en naar het verslag van dr. W. D. R. dd. 2/10/2012 (stuk 4).

Voorheen had dr. V. reeds gesteld dd. 27/02/2012 (stuk 5) dat D. lijdt aan 'cerebralpalsy met microencephalopathie en uitval van onderste gezichtsveld t.g.v. occipitale schade (prenataal geboortetrauma), spasticiteit in vier ledematen, mentale retardatie'.

Dokter V. besluit zijn diagnose als volgt: jongen met ernstige meervoudige handicap met microencefalie'.

Als prognose wordt aangegeven dat er een continue begeleiding nodig zal zijn, dat er geen evolutie zal zijn naar zelfstandigheid en dat er een toenemende instabiliteit zal zijn (stuk 5).

Indien verzoekster en haar kinderen zouden moeten terugkeren naar Bosnië zou dit de stopzetting van de behandeling voor D. impliceren (zie stuk 2).

Volgens de behandelende geneesheer heeft D. echter nood aan een multi-disciplinaire opvolging, bijzonder onderwijs, continue zorg en aan kinesithérapie om een toenemende spasticiteit te voorkomen.

In bijlage bij huidig verzoekschrift worden er nog een heleboel andere medische attesten voorgebracht, welke allemaal de ernst van de medische situatie van D. aantonen.

Zo bevestigt dokter O. van de dienst kinderneurologie van het UZ te Leuven de ernst van de aandoening van D. en vermoedt hij dat deze het gevolg is van een prenataal insult (stuk 6).

In een ouder medisch attest stelt dokter O. samen met dokter V. C. ook een globaal ontwikkelingsprobleem vast (stuk 7).

Dokter D. R. concludeerde voorheen dd. 3 maart 2010 reeds eveneens dat D. lijdt aan 'Cerebral palsy met microcephalie en quadriplegie na vermoedelijke encephalitis op 1-jarige leeftijd' (stuk 8).

Dokters V. en L. besluiten daarnaast dat D. een '10-jarige jongen met globale ontwikkelingsvertraging, microcefalie en spasticiteit van voorlopig ongekende origine' betreft (stuk 9).

Uit een eerder attest van dr. V. dd. 16 februari 2012 blijkt tenslotte dat de situatie van . zo ernstig is dat hij niet zelfstandig kan functioneren waardoor hij niet alleen kan eten of zich verplaatsen (stuk 14).

Ook uit het attest van dr. C., dat onderschreven werd door dr. V., blijkt dat D. absoluut gespecialiseerde medische zorgen nodig heeft die in zijn land van herkomst absoluut niet gegarandeerd zijn (stuk 10).

Het attest van dr. W. D.R. dd. 2/10/2012 (stuk 4) is eveneens zeer duidelijk omtrent de toestand van D. en de mogelijke prognose:

"Jongen met mentale retardatie en microcephalie vermoedelijk op basis van perinataal lijden. We zien een langzame vooruitgang doch op lange termijn zijn de prognoses gereserveerd op vlak van cognitieve ontwikkeling. Er is heden een goede schoolse omkadering met kinesitherapie en orthopedagogische begeleiding. ..

Verderzetten van de schoolse begeleiding is dan ook aangewezen."

Het attest voor het Centrum voor Ontwikkelingsstoornissen van de Provincie Antwerpen (stuk 11) is ook duidelijk dat D. een microcefale jongen is met ernstige globale ontwikkelingsachterstand, die moeilijk te sturen is en weinig opdrachtgevoelig.

In dit kader is eveneens het attest van de school voor buitengewoon onderwijs, waar D. opgevangen wordt, zeer uitgebreid en sprekend.

Het vrij Instituut voor buitengewoon onderwijs (...), waar David reeds een tijd school loopt, heeft een zeer uitgebreid verslag neergeschreven in september 2012, waar alle aspecten van D. (lichamelijke ontwikkeling, communicatie en taal, muzische vorming, zelfredzaamheid, sociaal-emotionele ontwikkeling, senso-motoriek, ...) één voor één besproken worden, waarbij duidelijk is dat men nog een hele weg met D. te gaan heeft. (stuk 14-15)

Dit werd ook recent nogmaals bevestigd door dr. V. (stuk 16).

Hierin stelt de arts: *"Patiëntje gaat nu overdag naar school Hij maakt een langzame vooruitgang. Hij kan nu dankzij intensieve kine en begeleiding zelfstandig eten, enkele woorden praten en lopen. Patiëntje heeft in zijn eigen land deze mogelijkheden niet. Het is erg belangrijk dat deze therapie en school kan verdergezet worden voor verdere positieve evolutie en groei naar gedeeltelijke zelfstandigheid."*

Het is bijgevolg duidelijk dat de beslissing om de aanvraag tot medische regularisatie af te wijzen ten onrechte werd genomen.

Aldus is een bevel om het grondgebied te verlaten ook niet aan de orde, gezien een uitwijzing van verzoekers zou inhouden dat D. verstoken zou zijn van enige medische hulp, terwijl deze absoluut levensnoodzakelijk is voor diens welzijn.

Uit de bijgevoegde attesten wordt met name duidelijk dat deze jongen van dertien jaar oud zelfs niet alleen kan eten of zichzelf kan verplaatsen.

Hij zou dan ook nog geen uur alleen kunnen overleven waardoor duidelijk is dat actueel reeds sprake is van een kritieke gezondheidstoestand in hoofde van D.

Een uitwijzing van verzoekers zou dus een schending inhouden van art. 3 EVRM.

Door al deze gegevens te miskennen, schendt de beslissing bijgevolg de aangehaalde wetsartikelen en minacht zij de motiveringsplicht."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste en enige middel roept verzoekster de schending in van artikelen 9ter, 52 en 62 eerste lid Vreemdelingenwet, van het KB van 17 mei 2007, van artikel 3 van 29 juli 1991, van artikelen 3 en 6 EVRM, van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat de ziekte van haar minderjarige zoon ernstig is, dat levenslange begeleiding nodig is, dat aan het verzoekschrift meerdere medische attesten worden toegevoegd waaruit de ernst van de ziekte blijkt, dat het kind buitengewoon onderwijs moet volgen en mantelzorg nodig heeft.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het enige middel gericht is tegen de inhoud van de beslissing waarbij de aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard, en niet tegen de inhoud van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

"Luidens artikel 39/69r §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Verzoekster roept de schending van artikel 3 EVRM in, maar maakt niet duidelijk op welke wijze dat artikel geschonden is aangezien de aandoening ongeacht de behandeling en het land van verblijf ongeneeslijk is.

De arts-adviseur stelde vast dat de beschreven gezondheidstoestand niet kritiek is, dat het in casu gaat om een chronisch evoluerend neurologisch lijden dat niet te genezen valt, met of zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf.

De arts-adviseur concludeerde dat op korte termijn geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

"Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM." (R.v.St. 14 maart 2002, nr. 104.674, zie ook: RVV nr. 25.952 van 10 april 2009 in de zaak nr.32.765). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977) .

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing" leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tót uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

3.3. Waar de verwerende partij in de nota aanvoert dat het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing, kan zij deels gevolgd worden. Het eerste onderdeel van het enig middel is inderdaad niet gericht tegen de bestreden beslissing maar tegen de beslissing van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en is daarom onontvankelijk.

Een tweede onderdeel van het enig middel is wel gericht tegen de bestreden beslissing: verzoekster voert aan dat een uitwijzing van haar zoon zou inhouden dat hij verstoken zou zijn van enige medische hulp die levensnoodzakelijk is en dat de beslissing van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, onterecht is genomen. Er is sprake van een kritieke gezondheidstoestand van haar zoon zodat een uitwijzing van verzoekster en haar kinderen een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Uit het arrest nr. 185 084 van 4 april 2017 blijkt dat de beslissing van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, werd vernietigd. Huidig bestreden bevel bevat geen overwegingen inzake de gezondheidstoestand van verzoeksters zoon voor wie de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend. Door de vernietiging van de beslissing van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, staat deze aanvraag opnieuw open. Deze opnieuw hangende aanvraag heeft geen schorsende werking en verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Er dient echter wel te worden vastgesteld dat de verwerende partij momenteel, door de vernietiging van de beslissing omtrent de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geen standpunt heeft ingenomen inzake artikel 3 van het EVRM en dat uit de stukken van het dossier blijkt dat niet wordt betwist dat verzoeksters zoon "special needs" heeft. Bijgevolg kan in huidige stand van het geding de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet worden uitgesloten.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 juni 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET